

Vu Lan
Nén Tâm Hương
Cũng Là Đóa Hoa Tâm

Phong tục, tập quán không thể thiếu, Phật Pháp không rời Pháp Thế Gian, nên mùa Vu Lan Báo Hiếu vô cùng quan trọng, nó mãi mãi trường tồn và bất diệt, vì Vu Lan là Đạo Hiếu, mà đã nói đến chữ “Hiếu”, thì không còn phân biệt tôn giáo, chủng tộc, màu sắc, thời gian, không gian. Thật vậy vì Vu Lan là Đạo Hiếu Hạnh, Vu Lan là Đạo khắc cốt, ghi ơn không những đối với các đấng sinh thành mà còn cả với muôn loài, muôn vật quanh ta. Vậy Vu Lan đây, Đạo Hiếu đây, Đạo Ghi Ân đây, không chỉ có một ngày, một mùa, mà chúng ta phải nói rằng Vu Lan đây trong từng phút, từng giây, từng sát na, có nghĩa là Vu Lan không bị giới hạn và dính dáng gì với thời gian! Như thế mới thật là nghĩa : “Vu Lan”.

Dù muốn, dù không, đã là con người chúng ta ai chẳng là con cái, ai chẳng là cha mẹ, ai chẳng là dâu rể, ai chẳng là chú bác, cô dì, ai chẳng là ông bà, nội ngoại và ai chẳng là họ hàng, bè bạn v...v...

Nhưng là con người đúng nghĩa thì chúng ta không một ai có thể xa rời lòng hiếu thảo và nếu đã hiếu thì lúc nào cũng hiếu, đâu phải chỉ hiếu trong một ngày Lễ Vu Lan! Tuy nhiên, để nhắc nhở con cháu , và

đồng thời, cũng là để nhắc nhở chính chúng ta về lòng hiếu thảo, sự Ghi Ân và Tạ Ôn vô cùng cần thiết, nên hàng năm chúng ta vẫn không thể nào thiếu được ngày Đại Lễ Vu Lan truyền thống này.

Ngày Lễ Vu Lan, chúng ta ai cũng có một cảm giác riêng: Kê vui, người buồn lẫn lộn, để rồi lòng chúng ta cùng chùng xuống, cùng buồn ngùi, xúc động, lắng nghe những kỷ niệm, những công lao hiện tiền và quá khứ của chư Phật Tổ, của các vị ân sư, của Tổ Tiên, ông bà, cha mẹ cùng những người thân v...v...

Bằng một Tâm Thanh Tịnh và chân thành nhất, chúng ta làm đất chuyển, trời rung, sự chiêm cảm cũng sẽ vô cùng bén nhạy, bởi sự thiêng liêng của Âm Dương đồng nhất và Pháp Giới dung thông trong từng giây phút Vu Lan hiện hữu, và Vu Lan suốt cả cuộc đời...

Để cái gạch nối Vô Tướng, Hữu Tướng sâu đậm, trọng đại là chúng ta đây vừa cận kề biết ơn vừa liên hệ mật thiết với ông bà, cha mẹ, tổ tiên, ân sư, thầy tổ, họ hàng, bạn bè với muôn loài, muôn vật chúng sinh, là một đại gia đình, với gạch nối vô-hình và hữu-hình này trong nghĩa Sắc Không của Bát Nhã Tâm Kinh, thật đẹp vô ngần vì nó trọn vẹn cả Đời lẫn Đạo, nếu chúng ta chịu suy tư để hiểu rõ ráo.

Còn gì tuyệt diệu, nhiệm mầu hơn, chúng ta đang hiển hiện nơi đây để cùng nhắc nhở nhau về tấm lòng hiếu thảo, nhắc nhở nhau về ơn nghĩa sinh thành để rồi cùng tán thán, cùng ghi ân và cùng tạ ơn trong buổi lễ Vu Lan này.

Vâng, để cùng nhắc nhở nhau về lòng hiếu thảo thì không thể nào chúng ta không nhắc đến đức Mục-Kiền-Liên thời Đức Phật, một gương đại hiếu, toàn vẹn cả về Đời lẫn Đạo, lòng cực hiếu-thảo ấy bất-diệt muôn thuở, đã và sẽ còn tồn-tại mãi mãi trong những người con có hiếu hoặc nếu không thì cũng noi theo gương tuyệt-vời ấy, thì mới mong trọn bề chữ hiếu được, tại sao vậy?

Chúng ta ai cũng thừa biết là: Ai cho thân mình, ai cho máu, cho thịt, cho xương, cho răng, cho tóc mình? Ai cho mình bú mớm, ai nuôi-nấng mình cực khổ trăm bề cho đến khi khôn lớn, rồi lại vẫn còn phải lo làm sao cho mình có ăn, có học, có nghề và dựng vợ, gả chồng, thậm chí có những bậc cha mẹ đã tròn bổn-phận đối với con, lại tiếp-tục lo đến cháu...

Ôi bao mồ-hôi, bao nước mắt, bao xương máu, bao tiền bạc, bao sức-lực đã dốc hết cho con! Không ai trong chúng ta không biết rằng cha mẹ là những người chung-thủy, tận-tụy, bao-dung nhất trên đời, vì cha mẹ đã cho chúng ta hết và cho đến không còn gì để cho nữa.

Đã hiếu thế, đã thấy Đạo Hiếu ngay trước mắt, mà chúng ta không thể trọn vẹn được thì nói chi đến những chuyện mơ hồ, xa xôi kiếm Đạo gì? Và làm sao mà kiếm được!

Muốn trả hiếu, đền ơn Cha Mẹ, chúng ta có chẻ thân, đốt xác bao đời, bao kiếp cũng chẳng làm sao mà trả được cái công-ơn trời biển này, nếu nói xa rộng hơn thì việc Trả Hiếu riêng cho Cha Mẹ thôi vẫn chưa đủ, thế còn Ông Bà, Thầy Tổ, Đất Nước, Trời Phật và Muôn Loài Chúng Sinh Hữu Tình, Vô Tình trong đời này cũng như hằng-hà sa-số không đếm được Cha Mẹ, Cửu Huyền Thất Tổ v...v... của chúng ta trong quá khứ thì sao?

Thật là vô cùng nan-giải! Vì bằng bất cứ cách nào, chúng ta dùng để Trả Hiếu, Đền Ơn như: Trả bằng tiền tài, trả bằng danh vọng, trả bằng công lao, trả bằng lòng kính trọng, thương xót đến đâu chẳng nữa, cũng chỉ là trả được trong muôn một mà thôi.

Vậy muốn trọn vẹn chữ Hiếu cũng như muốn trả ơn được muôn loài thì chỉ có một cách là noi gương Đức Mục-Kiền-Liên mà Tu; Nói như thế không có nghĩa là tất cả mọi người trong chúng ta đều phải Xuất Gia Đi Tu, chỉ tùy hoàn cảnh mà Tu, Tu Hành có nhiều cách: Tu tại gia, Tu xuất gia, chúng ta Tu cách nào cũng đều đạt được mục đích tối thượng là trọn vẹn cả hai mặt Đạo và Đời.

Để kết luận là chúng ta đang từ lòng hiếu thảo, nghĩa báo đền, nếu tiến lên một bước sâu sắc hơn là chúng ta biến Đạo Hiếu Vu Lan thành Đạo giải thoát. Đạo giải thoát là Đạo Giác Ngộ, muốn giác ngộ phải được mang thân con người, vì chỉ có thân người như chúng ta là có đầy đủ sáu căn: Mắt, Tai, Mũi, Lưỡi, Thân, Ý nên mới có thể Tu Hành đến Giác Ngộ, Giải Thoát được. Vậy thì tại sao chúng ta không dùng ngay Thân này mà Tu ngay chứ còn chờ tới Kiếp nào mới được làm người có 6 Căn để mà Tu! Có nghĩa là dùng thân này để Tu Hành

sao cho hết Vô Minh, vì hết Vô Minh là Giác Ngộ. Khi đã Giác Ngộ là đã Giải Thoát khỏi Phiền Nã, Sinh Tử, là Giải Thoát được chính mình và sẽ Giải Thoát được người, trong đó đương nhiên có tất cả các Cha Mẹ và muôn loài...Bởi vì quốc độ của người Giác Ngộ, họ là Pháp Giới Dung Thông:

“ Một là tất cả, tất cả là Một”

Chúng ta với Nhất Tâm Thanh Tịnh Tuyệt Đối chú Tâm là đang Chiêu Cảm, đang Dung Thông, hòa Đồng Pháp Giới, đang Đồng Nhất Âm Dương... Giây phút này, chính chúng ta cũng chính là quá khứ, là hiện tại, là tương lai, là Nén Tâm Hương Vi Diệu và cũng là Đóa Hoa Tâm để kính dâng lên cho buổi Lễ Vu Lan Báo Hiếu ngày hôm nay và mãi mãi...